

животъ, цѣла вѣчностъ да бжде съ Павла, да стоятъ самички и да си пиятъ кафето.

— Колко хубаво и мило, било съ любимъ мжжъ! — помиспи пакъ Царка.

И когато си припомни, че най-хубавитѣ си години тя е погребала съ мжжъ, когото мрази и който я отвръщава — болка присви гърдитѣ ѝ.

„Да бждешъ вѣрна на омразенъ мжжъ — то е да бждешъ невѣрна на себе си, — се увѣряваше Царка. Защо ще се измжчвамъ, когато намерихъ мжжа, който заслужава моитѣ ласки? — се питаше тя.

И намираше, че тя не върши простжпакъ. Напротивъ престжпление е вършила къмъ себе си до сега, като е задушавала въ гърдитѣ си онова, което душата ѝ е пожелавала.